

GŁÓWNA KOMISJA ORZEKAJĄCA

w Sprawach o Naruszenie
Dyscypliny Finansów Publicznych

Nr akt BDF1/4900/126/134/11/4081

ORZECZENIE

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Przemysław Szelerski
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Barbara Potocka (spr.)
	<i>Członek GKO:</i>	Jadwiga Walaszczyk-Fedorowicz
Protokolant		Anna Jedlińska

rozpoznała na rozprawie w dniu 27 lutego 2012 r.. - przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych – Jacka Krawczyka – odwołanie wniesione przez Obrońcę pani (...) – pełniącej w czasie popełnienia czynu funkcję Kierownika Finansowego Sądu Rejonowego w (...), zam. (...), od orzeczenia Resortowej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości z 31 sierpnia 2011 r., sygn. akt: Ds. 12/2011, w zakresie uznania Obwinionej (...) winnej nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, polegającego na tym, że:

1. w okresie od 31 maja do 1 września 2008 r. niezgodnie z terminami określonymi § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 stycznia 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej i działalności inwestycyjnej sądów powszechnych (Dz. U. Nr 11, poz. 69) odprowadziła na centralny rachunek bieżący budżetu państwa łącznie kwotę 28.903, 14 zł w tym:
  - a) kwota 7.374,96 zł stanowiąca część salda rachunku bieżącego dochodów budżetowych wg stanu na 25 maja 2008 r. podlegająca odprowadzeniu do 31 maja 2008 r. - faktycznie została przekazana do budżetu państwa 4 czerwca 2008 r., tj. z 4-dniowym opóźnieniem,
  - b) łącznie kwota 21.528,18 zł zwrotów wydatków poniesionych w roku 2007, które wpłynęły na rachunek bieżący wydatków budżetowych została przekazana z opóźnieniem na rachunek bieżący dochodów budżetowych, co stanowiło naruszenie § 27, ust. 2 cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, gdyż zwroty wydatków winny być przyjęte na rachunek bieżący dochodów budżetowych i odprowadzone na dochody budżetu państwa w terminach:
    - kwota 6.837,45 zł zwrócona 23 stycznia 2008 r., która powinna powiększyć saldo dochodów budżetowych na 25 stycznia 2008 r. i być odprowadzona na centralny rachunek bieżący budżetu państwa w terminie do 31 stycznia 2008 r. - faktyczne przekazanie do budżetu państwa tych środków nastąpiło 13 lutego 2008 r., tj. z 13-dniowym opóźnieniem,

- kwota 7.490,73 zł zwrócona 21 lutego 2008 r., która powinna powiększyć saldo dochodów budżetowych na 25 lutego 2008 r. i być odprowadzona na centralny rachunek bieżący budżetu państwa w terminie do 29 lutego 2008 r. - faktyczne przekazanie do budżetu państwa tych środków nastąpiło 3 marca 2008 r., tj. z 3-dniowym opóźnieniem,
- kwota 3.000 zł zwrócona 11 kwietnia 2008 r., która powinna powiększyć saldo dochodów budżetowych na 15 kwietnia 2008 r. i być odprowadzona na centralny rachunek bieżący budżetu państwa w terminie do 20 kwietnia 2008 r. - faktyczne przekazanie do budżetu państwa tych środków nastąpiło 12 czerwca 2008 r., tj. z 53-dniowym opóźnieniem,
- kwota 4.200 zł zwrócona 29 lipca 2008 r., która powinna powiększyć saldo dochodów budżetowych na 31 lipca 2008 r. i być odprowadzona na centralny rachunek bieżący budżetu państwa w terminie do 5 sierpnia 2008 r. - faktyczne przekazanie do budżetu państwa tych środków 27 sierpnia 2008 r., tj. z 27-dniowym opóźnieniem,

tj. popełnienie czynu, o którym mowa w art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 ze zm.) – zwanej dalej ustawą;

2. niezgodnie z dyspozycją obowiązującego w czasie popełnienia zarzucanego art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2005 r., Nr 249, poz. 2104 z późn. zm.) przeznaczyła zwroty wydatków poniesionych w roku 2007, które podlegały odprowadzeniu do budżetu państwa zostały przeznaczone na pokrycie bieżących wydatków roku 2008 w następującym zakresie:

- a) z kwoty 6.837,45 zł pozostającej wbrew obowiązującym przepisom przez okres 16 dni na rachunku wydatków została wykorzystana na bieżącą działalność sądu wg stanu na 31 stycznia 2008 r., kwota 3.503,08 zł i ponownie wg stanu na 4 lutego 2008 r. kwota 5.043,31 zł,
- b) z kwoty 3.000,00 zł pozostającej wbrew obowiązującym przepisom przez okres 60 dni na rachunku wydatków została wykorzystana na bieżącą działalność sądu wg stanu na 30 kwietnia 2008 r., kwota 851,30 zł, która została powiększona 5 maja 2008 r. do 2.229,83 zł i 7 maja 2008 r. do 2.399,83 zł, a 8 maja 2008 r. została zmniejszona do 2.357,83 zł w związku z wpływem środków na rachunek sądu, ponownie z kwoty tej 4 czerwca 2008 r. wydatkowano 931,00 zł,
- c) z kwoty 4.200,00 zł pozostającej wbrew obowiązującym przepisom przez okres 29 dni na rachunku wydatków została wykorzystana na bieżącą działalność sądu wg stanu na 6 sierpnia 2008 r., kwota 1.023,84 zł,

tj. popełnienie czynu określonego w art. 7 ustawy.

Komisja Orzekająca I instancji odstąpiła od wymierzenia kary Obwinionej (...), natomiast obciążyła ją obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 282,27 zł.

Główna Komisja Orzekająca - biorąc pod uwagę zebrane w sprawie materiały - na podstawie:

- art. 42 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny

---

finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 ze zm.) – zwanej dalej ustawą,

- art. 147 ust.1 pkt 2 ustawy,
- art. 78 ust. 1 pkt 2 w związku z ust. 3

orzeka:

1. Uchyła w zaskarżonej części orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji i uniewinnia Obwinioną w tym zakresie.
2. Na podstawie art. 167 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych koszty postępowania w sprawie Obwinionych ponosi Skarb Państwa.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania (art. 142 ustawy).

Stosownie do art. 169 ust. 1 ustawy na niniejsze orzeczenie - w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia - służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Sprawa o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przez panią (...) – Kierownika Finansowego Sądu Rejonowego w (...) – została wszczęta 16 października 2009 r., w wyniku zawiadomienia z 17 sierpnia 2009 r., złożonego przez Dyrektora Sądu Apelacyjnego w (...).

W wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, po uzyskaniu wyjaśnień Obwinionej – Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych – biorąc pod uwagę potrzebę wyjaśnienia na rozprawie przed RKO rozbieżności w zakresie dokonanych ustaleń – postanowił o skierowaniu wniosku o ukaranie.

Zarzuty postawione przez Rzecznika objęły:

1. niezgodne z terminami określonymi § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 stycznia 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej i działalności inwestycyjnej sądów powszechnych odprowadzenie na centralny rachunek bieżący budżetu państwa w 7 przypadkach w okresie od 31 maja do 1 września 2008 r. łącznej kwoty 45.068,50 zł – czym popełniony został czyn określony w art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 z późn. zm.) – zwanej dalej ustawą;
2. przeznaczenie na pokrycie wydatków bieżących w 2008 r. w styczniu, lutym, kwietniu, maju, czerwcu i sierpniu zwrotów wydatków poniesionych w roku 2007. Zwroty te – stosownie do obowiązującej w czasie popełnienia czynu dyspozycji określonej w art. 20 ust. 1 ustawy o finansach publicznych – powinny być odprowadzone na rachunek dochodów budżetowych. Tego rodzaju czyny wyczerpały znamiona czynu karalnego, określonego w art. 7 ustawy.

Uzasadniając wniosek, Rzecznik stwierdził, że „(...) można przyjąć, że Obwiniona nieumyślnie naruszyła dyscyplinę finansów publicznych. Okoliczności te dają jednocześnie podstawę do wnioskowania m.in. o odstąpienie, w oparciu o art. 36 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, od wymierzenia kary (...)”.

W wyniku rozpoznania sprawy na rozprawach: 10 grudnia 2009 r., 31 maja i 21 września 2010 r. Resortowa Komisja Orzekająca:

- oceniła, że nieterminowe przekazanie pobranych dochodów nastąpiło w wyniku błędnego ich zaksięgowania przez służby finansowe Sądu, a nie jak podnosiła Obwiniona – przez niewłaściwe wypełnienie zobowiązań umownych przez (...),
- nie przychyliła się do stanowiska Obwinionej, że to nie do Niej, jako kierownika finansowego sądu, należało terminowe odprowadzanie pobranych dochodów i to nie Ona dokonała wydatków. W tym zakresie postępowanie dowodowe nie wykazało aby Obwiniona skorzystała z uprawnienia wynikającego z art. 53 ustawy o finansach publicznych i udzieliła upoważnienia do dokonywania wydatków pracownikom jednostki.

W wyniku powyższych ustaleń Resortowa Komisja Orzekająca orzeczeniem z 27 września 2010 r.:

- uznała panią (...) winną popełnienia zarzuconych Jej czynów określonych w art. 6 pkt 1 i w art. 7 ustawy, z tym, że w wyniku ustaleń Komisji, zmniejszeniu uległa kwota naruszenia polegającego na nieterminowym odprowadzeniu dochodów – z kwoty 45.068,50 zł do kwoty 28.903,14 zł,
- uznała, że zarzucone czyny Obwiniona popełniła nieumyślnie,
- postanowiła o odstąpieniu od wymierzenia kary,
- obciążyła Obwinioną kosztami postępowania.

Od powyższego orzeczenia, radca prawny pan (...) w imieniu Obwinionej wniósł odwołanie, pismem z 18 listopada 2010 r.

Pełnomocnik Obwinionej wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości, wydanie orzeczenia o niewinności Obwinionej, bądź o uchylenie orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Resortową Komisję Orzekającą przy Ministrze Sprawiedliwości.

Obronca zwrócił uwagę na błąd w orzeczeniu Komisji Orzekającej I instancji, która uznając Obwinioną za niewinną w części zarzuconego Jej czynu, określonego w art. 6 pkt 1 ustawy – nie zawarła tego rozstrzygnięcia w sentencji orzeczenia. Odnośnie do popełnienia czynu, o którym mowa w art. 7 ustawy, Komisja Orzekająca I instancji nie przeprowadziła postępowania dowodowego na okoliczność wskazania, kiedy i na jakie cele związane z pokryciem bieżących wydatków zostały wydatkowane środki, które powinny być odprowadzone do budżetu. Pozostałe zarzuty dotyczyły przede wszystkim niezastosowania lub niewłaściwego – w ocenie Obrony – zastosowania wskazanych przepisów. Zastosowanie tych przepisów przez RKO powinno – w ocenie Obrony – skutkować uniewinnieniem Obwinionej.

Główna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych rozpoznała odwołanie Obwinionej (...) na rozprawie 20 stycznia 2011 r. z udziałem Obwinionej i Jej Obroncy i po wysłuchaniu wyjaśnień Obwinionej i stanowisk Stron uznała, że:

1. w zakresie przedmiotowym dochodzenia odpowiedzialności – nie budzi wątpliwości przypisanie osobie pełniącej w czasie popełnienia zarzuconych czynów funkcję kierownika jednostki odpowiedzialności za popełnienie czynów określonych w art. 6 pkt 1 i art. 7 ustawy,
2. w zakresie przedmiotowym dochodzenia odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych polegające na nieprzekazaniu w terminie dochodów należnych Skarbowi Państwa w kwocie 28.903,14 zł – GKO dostrzegła brak ustalenia w toku postępowania przed Komisją Orzekającą I instancji, czy Obwiniona mogła i na podstawie jakich danych i dokumentów ustalić kwotę przewidzianych do zwrotu nadpłat, wielkość której bezpośrednio wpływała na kwotę podlegającą wpłacie do budżetu, czy też Obwiniona musiała w tym zakresie dawać wiarę informacjom otrzymywanym z innych komórek organizacyjnych Sądu, nie mając możliwości ich weryfikacji,
3. w zakresie przedmiotowym odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych naruszenie polegające na przeznaczeniu uzyskanych dochodów budżetowych na wydatki budżetowe tej jednostki – brak wskazania, przyjętego przez Komisję Orzekającą I instancji, sposobu wyliczenia kwot dochodów przeznaczonych na wydatki, uniemożliwił Obwinionej podjęcie obrony, a GKO – w świetle wyjaśnień Obwinionej dotyczących trybu rozliczeń otrzymanych wpłat z (...) – ocenę ustaleń dotychczasowego postępowania.

Z uwagi na powyższe braki w dotychczasowych ustaleniach i postępowaniu oraz formalne uchybienie dyspozycji art. 135 ust. 2 pkt 5 i 6 ustawy, w orzeczeniu Resortowej Komisji Orzekającej przy Ministrze Sprawiedliwości z 27 września 2010 r., sygn. akt Ds.67/2009 – Główna Komisja Orzekająca uchyliła orzeczenie RKO i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania.

Resortowa Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości rozpoznała sprawę na rozprawach: 11 kwietnia, 10 czerwca i 30 sierpnia 2011 r., wydała 31 sierpnia 2011 r. orzeczenie, w którym:

1. uznała panią (...) winną nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, polegającego na tym, że w okresie od 31 maja do 1 września 2008 r. pełniąc funkcję Kierownika Finansowego Sadu Rejonowego w (...), nieumyślnie naruszyła dyscyplinę finansów publicznych w ten sposób, że niezgodnie z terminami określonymi § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 stycznia 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej i działalności inwestycyjnej sądów powszechnych odprowadziła na centralny rachunek bieżący budżetu państwa łącznie kwotę 28. 903,14 zł w tym:
  - a. kwota 7.374,96 zł – część salda r-ku dochodów wg stanu na 25.05.2008 r. zamiast do 31.05.2008 r. – została przekazana w dniu 04.06.2008 r. tj. z 4-dniowym opóźnieniem,
  - b. łącznie kwota 21.528,18 zł – zwroty wydatków poniesionych w roku 2007, z tego:
    - kwota 6.837,35 zł, zwrócona 23.01.2008 r. przekazana została 13.02.2008 r. tj. z 13-dniowym opóźnieniem,
    - kwota 7.490,73 zł, zwrócona 21.02.2008 r. przekazana została 03.03.2008 r. tj. z 3-dniowym opóźnieniem,
    - kwota 3.000 zł, zwrócona 11.04. 2008 r. przekazana została 12.06.2008 r. tj. z 53-dniowym opóźnieniem,

- kwota 4.200 zł, zwrócona 29.07.2008 r. przekazana została 27.08.2008 r. tj. z 27-dniowym opóźnieniem,
tj. popełnienia czynu, o którym mowa w art. 6 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.
2. na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 1 ustawy, uniewinniła panią (...) od zarzutu popełnienia czynu stanowiącego naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 6 pkt 1 ustawy, poprzez niezgodne z terminami określonymi w rozporządzeniu wymienionym w pkt 1, przekazanie zwrotów wydatków poniesionych w roku 2007, w kwocie łącznej 16.165,36 zł (zarzut dotyczył kwoty 7.853,85 zł, przekazanej 5 maja 2008 r. i kwoty 8.311,51 zł przekazanej 4 czerwca 2008 r.).
  3. uznała winną panią (...) nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na niezgodnym z dyspozycją art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych, przeznaczeniu zwrotów wydatków poniesionych w roku 2007, które podlegały odprowadzeniu na dochody budżetowe – na pokrycie wydatków bieżących w roku 2008, w następującym zakresie:
    - „(...) z kwoty 6.837,45 zł. pozostającej wbrew obowiązującym przepisom przez okres 16 dni na rachunku wydatków, została wykorzystana na bieżącą działalność sądu wg stanu na 31 stycznia 2008 r., kwota 3.503,08 zł., i ponownie wg stanu na dzień 4 lutego 2008 r., kwota 5.043,31 zł.,
    - z kwoty 3.000,00 zł. pozostającej wbrew obowiązującym przepisom przez okres 60 dni na rachunku wydatków, została wykorzystana na bieżącą działalność sądu wg stanu na dzień 30 kwietnia 2008 r. kwota 851,30 zł., która została powiększona w 5 maja 2008 r., do 2.229,83 zł. i 7 maja 2008 r. do 2.399,83 zł., a 8 maja 2008 r. została zmniejszona do 2.357,83 zł., w związku z wpływem środków na rachunek sądu, ponownie z kwoty tej w 4 czerwca 2008 r. wydatkowano 931,00 zł.,
    - z kwoty 4.200,00 zł. pozostającej wbrew obowiązującym przepisom przez okres 29 dni na rachunku wydatków, została wykorzystana na bieżącą działalność sądu wg stanu na dzień 6 sierpnia 2008 r., kwota 1.023,84 zł (...)” - cyt z orzeczenia RKO,tj. popełnienia czynu określonego w art. 7 ustawy.

Na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy, Resortowa Komisja Orzekająca odstąpiła od wymierzenia kary, a na podstawie art. 167 ust. 1 ustawy obciążyła Obwinioną kosztami postępowania w wysokości 282,27 zł.

Przystępując do ponownego rozpoznania sprawy naruszenia dyscypliny finansów publicznych przez Obwinioną (...), Resortowa Komisja Orzekająca przy Ministrze Sprawiedliwości postanowiła o uzupełnieniu materiału dowodowego o informacje:

1. Obwinionej - dotyczące wskazania dokumentów, na podstawie których możliwe było ustalenie kwoty zwrotu nadpłat przewidywanych w ciągu pięciu dni po terminie przekazania dochodów, z uwagi na upływ w tym czasie terminu zwrotu nadpłaty ustalonego w odrębnych przepisach,
2. Dyrektora Sądu Apelacyjnego we (...) - dotyczące sposobu wyliczenia kwot dochodów przeznaczonych na wydatki przez osobę dokonującą kontroli Sądu w (...).

Uzyskane informacje nie przyczyniły się do wyjaśnienia wskazanych przez GKO wątpliwości, gdyż :

1. Obwiniona poinformowała, że wszelkich wyjaśnień udzieliła w toku dotychczasowego postępowania,
2. Dyrektor Sądu Apelacyjnego we (...), mimo dwukrotnego zwrócenia się przez RKO w tej sprawie, poinformował, że z uwagi na odejście z pracy w Sądzie Apelacyjnym osoby, która dokonała kontroli Sądu w (...) – nie jest możliwe wypełnienie oczekiwań Komisji.

W tym stanie rzeczy Resortowa Komisja Orzekająca:

1. w sposób bardziej szczegółowy uzasadniła swoje dotychczasowe stanowisko, odnosząc się do uwag zgłaszanych przez Obwinioną w toku postępowania,
2. zwróciła uwagę, że dotychczasowe orzecznictwo GKO (orzeczenie z 20 kwietnia 2006 r., sygn. akt DF/GKO-4900/17/22-23/06/328) wskazuje, iż dla uprawdopodobnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych poprzez przeznaczenie dochodów budżetowych uzyskanych przez jednostkę budżetową na wydatki tej jednostki wystarczające są zestawienia obciążeń rachunku wydatków, na którym znajdowały się pobrane i nieodprowadzone na rachunek budżetu państwa dochody,
3. podtrzymała swoje argumenty zawarte w uchylonym przez Główną Komisję Orzekającą orzeczeniu z 27 września 2010 r.

Od orzeczenia Resortowej Komisji Orzekającej, w imieniu Obwinionej (...), odwołanie z 14 października 2011 r. wniósł Jej Pełnomocnik – radca prawny (...), zaskarżając orzeczenie w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 i 3 jego sentencji, w których uznano Obwinioną za winną popełnienia nieumyślnie naruszeń dyscypliny finansów publicznych określonych w art.6 pkt 1 oraz art. 7 ustawy.

Zaskarżanemu orzeczeniu Pełnomocnik Obwinionej zarzucił naruszenie przepisów:

I. ustawy w:

1. art. 6 pkt 1 w zw. z art. 78 ust. 1 pkt 2 i art. 78 ust. 3 oraz art. 7 w zw. z art. 78 ust. 1 pkt 2 i art. 78 ust. 3 ustawy – poprzez ich błędne zastosowanie jako podstawy do wydania orzeczenia w okolicznościach faktycznych sprawy uzasadniających uznanie, że w zarzuczanych Obwinionej czynach brak jest znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych, co powinno skutkować Jej uniewinnieniem,
2. art. 19 ust. 1 i art. 2 ustawy w brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 2010 r., w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych – poprzez ich niezastosowanie i wydanie orzeczenia z pominięciem przepisów, które obowiązywały w czasie, w którym Obwinionej zarzucono popełnienie naruszenia dyscypliny finansów publicznych,
3. art. 19 ust. 1 i art. 2 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2010 r., w zw. z art. 3, art. 5 ust. 2, art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych – poprzez ich błędne zastosowanie jako podstawy orzekania, a tym samym wydanie orzeczenia w oparciu o przepisy, które nie obowiązywały w czasie zarzuczonego naruszenia dyscypliny finansów publicznych,
4. art. 19 ust. 2 w zw. z art. 22 ust. 3 ustawy – poprzez nie wskazanie wzorca prawidłowego postępowania, którego niezastosowanie przez Obwinioną spowodowało naruszenie dyscypliny finansów publicznych,
5. art. 89 ust. 1 – poprzez brak zgromadzenia wystarczających dowodów na poparcie zarzutu oraz wadliwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

6. art. 137 ust. 2 pkt 3 – poprzez brak uwzględnienia w treści uzasadnienia orzeczenia właściwych przepisów lub błędne ich zastosowanie, a także brak precyzyjnego wskazania i wyjaśnienia, która z czynności Obwinionej wypełnia przesłanki naruszenia, o którym mowa w art. 7 tej ustawy,
  7. art. 76 ust. 3 poprzez przyjęcie jako podstawy rozstrzygnięcia sprzecznych stwierdzeń, że te same środki finansowe „zostały wydatkowane” a jednocześnie „pozostały wbrew obowiązującym przepisom” na rachunku wydatków i zostały następnie „wpłacone do budżetu po terminie” – a zatem nie mogły być wcześniej „wydatkowane”,
  8. art. 110 ust. 1 pkt 3 i 7 – poprzez przyjęcie do rozpoznania wniosku o ukaranie, który nie zawierał wszystkich obligatoryjnych elementów (informacja o karalności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz o adresie pracodawcy Obwinionej),
- II. art. 44 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych – poprzez jego błędną wykładnię skutkującą stwierdzeniem niewłaściwego wypełniania przez Obwinioną obowiązków w zakresie kontroli finansowej;
- III. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 stycznia 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej i działalności inwestycyjnej sądów powszechnych:
1. § 13 ust. 4 w zw. z § 25 ust. 4 i § 27 ust. 2 – poprzez ich niezastosowanie lub niewłaściwe zastosowanie w szczególności poprzez m.in. uznanie, że Obwiniona odpowiada za przelewy dokonywane na niewłaściwy (choć wynikający z umowy) rachunek sądu,
  2. § 26 ust. 3 w zw. z art. 79 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych – poprzez błędne przyjęcie, iż podstawą zwrotu opłaty sądowej jest prawomocne orzeczenie sądu w przedmiocie opłaty sądowej, podczas gdy wymieniony przepis ustawy odnosi się do prawomocności nakazu zapłaty.

Pełnomocnik Obwinionej wniósł o (cytat):

- 1) „zmianę orzeczenia z dnia 31 sierpnia 2011 r. w zaskarżonej części i orzeczenie o uznaniu skarżącej (...) za niewinną naruszeń dyscypliny finansów publicznych, określonych przepisami art. 6 pkt 1 i art. 7 ustawy, tj. wydanie orzeczenia na podstawie art. 78 ust. 3 w zw. z art. 78 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy,

ewentualnie na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy o:

- 2) uchylenie orzeczenia z 31 sierpnia 2011 r. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Resortową Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości”.

Do Głównej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych wpłynęło pismo pani (...) z 20 lutego 2012 r., w którym poinformowała, że z uwagi na stan zdrowia (jest w końcowym okresie ciąży i przebywa na zwolnieniu lekarskim) nie będzie mogła wziąć udziału w rozprawie, a biorąc pod uwagę tę sytuację wnioskowanie o odroczenie rozprawy musiałoby dotyczyć odległego terminu – z tej możliwości nie skorzysta. Sprawa tocząca się od 2009 r. wywiera wpływ na sytuację zawodową Obwinionej i dlatego zależałoby Jej na rozstrzygnięciu sprawy. Obwiniona ponownie przedstawiła warunki, w jakich ustalany jest okres poniesienia wydatku, którego dotyczy otrzymany zwrot, co warunkuje zaliczenie otrzymanego zwrotu na dochody budżetu, jeżeli dotyczy wydatków poprzedniego roku lub na zmniejszenie wydatków bieżącego roku budżetowego. Są nimi czynności wyjaśniające obejmujące uzyskanie odpowiednich dokumentów źródłowych z archiwum, z innych komórek

organizacyjnych sądu lub od instancji odwoławczej. W przypadku zwrotu wydatków otrzymywanych od (...) – konieczne jest otrzymanie faktury korygującej, co następuje w okresie późniejszym niż wpływ środków na rachunek. Znacznie trudniejsze i wymagające dłuższego okresu czasu jest wyjaśnianie zwrotów wydatków na zaliczki komornicze (których sąd udziela rocznie kilkaset), gdyż zwroty te następują niejednokrotnie po długim okresie czasu, a jeden zwrot może wynikać z kilku zaliczek.

Zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych występujący w rozpatrywanej sprawie wniósł o uniewinnienie pani (...) od postawionych Jej zarzutów naruszenia dyscypliny finansów publicznych z powodu braku dowodów winy.

Główna Komisja Orzekająca, rozpatrując ponownie odwołanie Pani (...) zważyła, co następuje.

Wątpliwości i rozbieżności w zakresie dokonanych ustaleń zaistniały w rozpatrywanej sprawie już na etapie wszczęcia, przez Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości, postępowania wyjaśniającego w sprawie naruszenia dyscypliny finansów publicznych, tj.:

1. czynu określonego w art. 6 pkt 1 ustawy, poprzez niezgodne z terminami określonymi § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 stycznia 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej i działalności inwestycyjnej sądów powszechnych, odprowadzenie na centralny rachunek bieżący budżetu państwa w okresie od 31 maja do września 2008 r., części salda rachunku bieżącego dochodów wg stanu na dzień 25 maja 2008 r. (kwota 7.374,96 zł odprowadzona z 4-dniowym opóźnieniem) oraz zwrotów wydatków poniesionych w roku 2007, które wpłynęły na rachunek bieżący wydatków i z opóźnieniem zostały przekazane na rachunek dochodów podczas, gdy zgodnie z § 27 ust. 2 cyt. rozporządzenia powinny być przyjęte na rachunek bieżący dochodów budżetowych i odprowadzone do budżetu państwa,
2. czynu określonego w art. 7 ustawy, poprzez przeznaczenie w trzech przypadkach na pokrycie wydatków bieżących w roku 2008 zwrotu wydatków poniesionych w roku 2007, które powinny być odprowadzone na do budżetu państwa.

Oдноśnie do powyższych zarzutów Obwiniona (...) złożyła wyjaśnienia. Co do zarzutu nieterminowego przekazania dochodów należnych Skarbowi Państwa wyjaśniła, że – stosownie do § 13 ust. 5 cyt. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości – skorygowała kwotę przekazywanych dochodów o zwroty nadpłat dokonane do dnia przekazania i zwroty przewidywane w ciągu 5 dni po terminie przekazania. Otrzymane na rachunek bieżący wydatków zwroty wydatków poniesionych w poprzednim roku budżetowym – jako wpłaty należne sądowi dokonane na jego niewłaściwy rachunek – zostały zgodnie z § 25 cyt. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości przekazane na właściwy rachunek, tj. na rachunek dochodów. Wymienione rozporządzenie nie określa terminu dokonania takiej operacji przekazania środków między rachunkami sądu. Na finansowanie wydatków wykorzystane zostały środki pozostałe na rachunku wydatków, stanowiące zwroty wydatków bieżącego roku budżetowego.

W związku z powyższym, w ocenie Obwinionej, nie popełniła Ona czynów stanowiących naruszenie dyscypliny finansów publicznych wskazanych we wniosku Rzecznika.

Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych, we wniosku o ukaranie z 23 października 2009 r., zdecydował o postawieniu pani (...) zarzutów naruszenia dyscypliny finansów

publicznych, obejmujących popełnienie wyżej omawianych czynów stwierdzając w uzasadnieniu, że „(...) wyjaśnienie rozbieżności w zakresie dokonanych ustaleń winno nastąpić na rozprawie przed Resortową Komisją Orzekającą (...)”.

W toku postępowania przed Resortową Komisją Orzekającą przy Ministrze Sprawiedliwości Obwiniona prezentowała stanowisko, iż obowiązek zwrotu środków finansowych z rachunku sądu na rachunek budżetu państwa nie jest przypisany kierownikowi sądu, ale należy do kompetencji któregoś z pracowników jednostki. Wyjaśniała procedurę, okoliczności i warunki pośrednictwa (...) w przekazywaniu dochodów należnych sądowi oraz należnym sądowi zwrocie poniesionych wydatków. Wynikało z nich m.in., że „Regulowanie zwrotów między sądem a (...) zostało określone na podstawie umowy, zgodnie z którą za określone ilości przesyłek liczone są upusty. Polega to na tym, że sąd opłaca za usługi przesyłek i (...) rozlicza upusty w formie zwrócenia ich sądowi wtedy, kiedy przekroczone zostają określone liczby przesyłek. Często zwroty dokonywane przez (...) dotyczyły okresów bliższych i dalszych zarówno z danego roku jak i z lat wcześniejszych. Umowa ta reguluje ilość przesyłek oraz kwoty pieniędzy. Umowa nie reguluje natomiast rachunków bankowych ponieważ (...) przyjęła zasadę, zgodnie z którą zwraca upusty na konto, z którego dokonywana jest płatność” (cyt. z wyjaśnień Obwinionej na rozprawie w 10 grudnia 2009 r.). Obwiniona podejmowała dwukrotnie bezskuteczne starania o zmianę umowy w tym zakresie.

Postępowanie w niniejszej sprawie przed Resortową Komisją Orzekającą – w ocenie Składu Orzekającego GKO – pozwoliło jedynie na niebudzące wątpliwości wyjaśnienie, że Obwiniona bezzasadnie uważała, że jako Kierownik Finansowy Sądu nie może ponosić odpowiedzialności za nieterminowe przekazanie dochodów należnych Skarbowi Państwa oraz przeznaczenie uzyskanych dochodów na finansowanie działalności jednostki zamiast przekazania ich na dochody budżetu. W zakresie pozostałych wątpliwości nie zostały przedstawione dowody jednoznacznie wskazujące na popełnienie przez Obwinioną zarzuconych Jej czynów i uzasadnione odrzucenie składanych wyjaśnień.

Nie zostały wypełnione zalecenia GKO dotyczące uwzględnienia w toku ponownego rozpatrywania sprawy przez RKO. Fakt rozszerzenia uzasadnienia orzeczenia nie może zastąpić braku wskazania działań, w ramach obowiązującego stanu prawnego i specyfiki funkcjonowania jednostki budżetowej, jaką charakteryzuje się sąd powszechny (zakres, rodzaje i charakter operacji finansowych w takiej jednostce, będące przyczyną wprowadzenia odrębnych regulacji trybu i zasad ich rozliczeń z budżetem), jakie Obwiniona powinna była podejmować, aby nie narażać się na zarzut nieterminowego przekazania dochodów należnych Skarbowi Państwa. Nie zostały również wskazane działania, jakich Obwiniona zaniechała, co skutkowało popełnieniem takiego czynu. Odnośnie do przeznaczenia uzyskanych dochodów na wydatki jednostki nie został przedstawiony sposób jaki został przyjęty do wyliczenia kwoty dochodów przeznaczonej na wydatki Sądu. Posiłkowanie się w tym zakresie orzeczeniem GKO z 20 kwietnia 2006 r., sygn. DF/GKO/4900/17/22-23/06/328 nie jest trafne, gdyż wynikało ono z innej sytuacji faktycznej i dotyczyło jednostki budżetowej nie posiadającej odrębnej regulacji dotyczącej trybu i zasad rozliczeń z budżetem wynikającej ze specyfiki jej funkcjonowania. W rozpatrywanej sprawie dla uznania Obwinionej winną popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na przeznaczeniu uzyskanych dochodów na wydatki jednostki nie jest wystarczające uprawdopodobnienie naruszenia dyscypliny finansów publicznych, ale jego udowodnienie.

Biorąc pod uwagę, wynikający ze zgromadzonych w toku postępowania dokumentów, stan faktyczny sprawy Skład Orzekający GKO ocenił, że nie dają one wystarczających podstaw do uznania pani (...) winnej popełnienia zarzuconych Jej czynów i postanowił uwzględnić wniosek Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych i uniewinnić

Obwinioną od postawionych Jej zarzutów naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Rozstrzygnięciu temu przyświecała kardynalna zasada postępowania *in dubio pro reo*, która została zawarta w art. 76 ust. 3 ustawy. Niedające się usunąć wątpliwości nadal nie mogą być usunięte w postępowaniu przed GKO, a powinny być rozwiązane we wcześniejszym postępowaniu, w tym dwukrotnie przed Komisją Orzekającą I instancji.

Stało się zatem bezprzedmiotowe odniesienie się do kwestii podnoszonych w odwołaniu złożonym przez Pełnomocnika Obwinionej.